

V TUJINI.

JOŽE POGAČNIK.

V nočeh

— čemu naj zastiral bi sobo? —
me mesec prijatelj zbudi
s svojo milo svetlobo.

Bedim in razmišljam tako:
Prav ista luč dom zdaj obliva,
prav isti ljub ogenj zdaj sniva
nad toplo slovensko zemljó — — —

Bedim in oko se mi v noč orosi:
o, mrtva je zemlja tujine! —
Še mesec moj mili se užalosti
in zajde za tuje planine.

SIROTE.

NARTE VELIKONJA.

11.

Matijec je prinesel Lojzka med sejo v občinsko pisarno.

»Možje,« je dejal, še preden so se zavedli odborniki, »možje, če sem jaz varuh otrok, imam vse pravice varuha. Če vozim, imam vse pravice voznika, in sam vem, kdaj na levo, kdaj na desno? Možje, ali je to podobno kristjanom? Takle umazan otrok roma od hiše do hiše! Kdo ga opere? Včasi Marta, včasi županja? Ali drugi ne? In Dorico? Umazano, umazano! Možje, odločite, kdo bo otrokom pral, če ne, bo pranje na občinske stroške!«

Sedel je na klop v ozadju.

»Saj res,« je povzel besedo Grabnar, »kdo naj opere otrokom? V bajti so zdaj in nihče zanje ne skrbi. Saj za prenočišče ni treba skrbeti. — Vidiš, Branko, to je pametno od tebe, da ste vsi trije vsaj ponoči skupaj.«

Potrepljal ga je po rami v znak velikega zadovoljstva.

»Štirje, štirje!« se je vmešal Matijec. »Dolfek ne zdrži pri meni zvečer, če nisva na potu. Kar zmuzne jo!«

In je ujčkal malega na kolenih.

Župan je bil v zadregi.

»Pa sklepajmo najprej o otrocih!« je povzel.

»Prej ne grem od tu!« je dejal Matijec.

Možje so sklenili, da mora vsaka hiša oprati otrokoma, preden gresta naprej.

FRAN KRALJ: SNEMANJE S KRIZA.

»Saj nimamo kaj prati. Perila jim kupite!«

Možje so sklenili proti šestim glasovom, da kupijo tudi perila.

»Prav!« je dejal Matijec. »Pojdiva, fantek!«

In je odnesel otroka. Za vasjo mu je slekel umazano oblekeo in perilo, spustil fanta v širok tolmun, ga okopal ter izvlekel izpod pazduhe novo obleko in perilo.

»Na, fantek, županja pošilja. Ko boš velik,« je govoril otroku, ki je kazal zobke ter se smehljal, »ko boš velik, boš šele vedel, kdo je županja. Občina te itak ne bi oblekla. Starih cap je res škoda prati!« In jih je vrgel v vodo. »Vsaj uši ne boš imel!«

Fantek je v snažni oblecki predel od veselja kakor mlada mačka.

Odkar so bili v bajti, kjer jim je Matijec zbil posteljice iz desk, natlačil slame, jih naučil postiljati postelje — to sta delala oba starejša — pregledal vsak dan, ali je pometeno — to je morala Dorica — od takrat se je otrokom bolje godilo. Matijec je bil vsak hip na vasi kje in gledal, kako je ž njimi. Ljudje so se že kar navadili, da je Branko vsak večer odnesel Lojzka v bajto ter zjutraj spet vrnil z Dorico vred.

»Vsaj ponoči ne vrešči!« je dejala nekoč Lobnica.

Toda tiste dni je Lobnica udarila po ognjišču.